

Publicerad 2010-09-14 09:23 av Legna

Berget

Att ramla ner från sin trygghet, förvirrad, vilsen och skadad. Att blicka upp, och se ett gigantiskt berg som håller en frånskild. En stapplande resa tar sin form.

Nakna fötter som sjunker genom snö, bäckar som brister under tyngden. Köldskador och darrningar.

Kan inte stanna, då det innebär att falla ihop av tröttheten, och då kommer man inte upp igen. Då kommer man ligga bevarad i snön, likt en tavla av ett minne. Trasiga fötter, blodet som rinner, men känsel saknas. Blicken höjd mot toppen.

Ett muller dånar, och toppen försvinner. Ett virvlande hav nalkas. Ett hav av snö och sten, av träd och is. För trött för att springa, sjunker ner på knä, och havet sveper förbi.

Begravd, under snömassornas tryckande tyngd. Kroppen domnar bort. Andetagen rosslar, ögonen sluts. Undan för undan försvinner livet ur kroppen. Allt som återstår, är ett dovt dunkande. Hjärtat som slår. Sakta tynar det ut, och med det sista slaget visualiseras ett minne i snön. Ett par djupa varma ögon, och en hand som ömt smeker ens kind. Det hugger till, och ett djupt andetag framtvingas. Hjärtat börjar dunkar som trummorna i natten. Förvånat öppnar ögonen sig. Värme sprider sig i kroppen, där ingen värme står att finna. Ögonen och munnen knips ihop. Med ett vrål sliter man sig runt, klöser och gräver. Uppåt. Hela tiden uppåt. Fylld av hjärtats envisa slag, når man till sist havets yta, och faller utmattad ned på snön. Den intensiva andningen avtar sakta. Blicken lyfts igen, och en dov suck tar sin form. På botten av berget, och blickar upp. Igen.

Minnet dröjer sig fortfarande kvar. En tid som varit och är förbi. Bortom toppen, väntar livet. Man vägrar att lägga sig ner och dö. Beslutsamt tvingar man sig upp på fötter, och börjar stappla iväg. Sakta ökas farten, tills man börjar springa. Några av fallgroparna känner man igen, och kan hoppa över, men det finns alltid nya som lurar.

Sakta nalkas toppen. Det finns inga krafter kvar i kroppen. Med naglarna sliter man sig vidare, upp. Ständigt upp. Handen sträcks ut, och tar tag om kanten. Men orkar inte lyfta. Panik bryter ut. Ögonen vänder sig nedåt. Ett fall skulle innebära döden. En bris visar sig, och drar i kläderna. Tilltar i styrka. Rädd för att slitas ned från berget, klamrar man sig fast. Men vinden tilltar hela tiden i styrka, och tillslut är krafterna borta. Man tappar greppet, och vinden sliter tag i en. Med en duns slår man i marken. Förvånad över att vara vid liv öppnar man ögonen.

Det man ser, är oändligheten. Så långt ögat når. Tårar bryter ut, och man sjunker med en lättad suck ned på knä. Solen strålar på kroppen, ingjuter den med värme. Vinden smeker lätt ens kinder. Ett lätt skratt klingar i strupen.

Att stå på toppet av berget, och blicka ut över livet, känna vinden slita i en. Att ta steget, breda ut sina vingar, och kasta sig ut. Sväva på den milda brisen, mot världens, och livets, oändliga horisonter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Legna med Poeter.se id #34423 innehar upphovsrätten